

דעם רבינ'ס

בס"ד

עקב תשפ"ג

גליון 152

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

עיקב

דער ריינער קוואל

עקבתא דמשיחא - סוף פונעם גלות

די פרשה פון דער וואך הייבט זיך אן "והיה עקב" תשמעון את המשפטים האלה, פארן וואס נוצט די תורה דער לשון עקב, עס וואלט געקענט שטיין והיה אם תשמעון את המשפטים האלה?

דאס ווארט 'עקב' איז פון לשון 'סוף', אזוי ווי ביי א מענטש איז דער קאפ דער אנהויב און דער עקב פון די פיס איז דער סוף. נאך א טייטש האט עקב "צעטרעטן", ווען איינער פארשעמט א צווייטן, זאגט מען: "ער האט גענעם צעטרעטן!"

געצט ווען מען איז סוף פון דער גלות, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה רופן אן די היינטיגע צייטן "עקבתא דמשיחא - סוף פונעם גלות" דער אנהויב פונעם אור פון משיח, ווען די שונאים שטארקן זיך זייער מיט זייערע פיס און ווילן חס ושלום צעטרעטן די ערליכע אידן. וואס איז די עצה צו דעם? זאגט די הייליגע תורה, "את המשפטים האלה" משפט קומט אונז זאגן אז ס'איז נישט 'סתם אזוי' געשען, עס איז נישט קיין צופאל אז די רשעים ווילן שטערן און צעטרעטן ערליכע אידן, נאר אלעס איז אויסגערעכנט פון

בית דין מעלה, כדי מיר זאלן זיך צוריקקערן צום באשעפער.

ווען אידישע קינדער דערהערן אז אלע משפטים, אלע דינים, מניעות און יסורים איז נאר פון אויבערשטן, דעמאלט זאגט דער אויבערשטער "ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבתיה", דער אויבערשטער וועט אונז געדענקען און זיך דערבארעמען און געדענקען זכות אבות, אונז צו היטן פון אלעם ביזן און דינים.

ווען יעקב אבינו איז געבוירן געווארן שטייט אין פסוק "וידו אוחזת בעקב עשו" דאס ווייזט אז אין די יעצטיגע צייטן פון עקבתא דמשיחא וויל עשו צעטרעטן און מלחמה האלטן קעגן כלל ישראל, איז די עצה "וידו אוחזת" "יד" איז מרמז אויף תפלה, אזוי זעט מען אויך ביי משה רבינו "והיה ידיו אמונה" זאגט אויף דעם דער תרגום "פרישן בצלו" ער האט אויסגעשפרייט זיין הענט מיט א תפלה צום אויבערשטן.

מען זעט היינטיגע צייטן אז אויף יעדע הייליגע זאך פארלייגט זיך דער בעל דבר דאס צו צעשטערן, בפרט אויפ'ן רבינ'ס ראש השנה, וואס דער הייליגער רבי האט געזאגט: "איך האב דאס באקומען במתנה פונעם אויבערשטן", דער רבי האט געהייסן אויסרופן: "אז ווער עס איז מקורב צו אים זאל קומען צו אים אויף ראש השנה".

המשך קומענדיגע זייט

טאטע
איך דארף
א נייע היט

צווישן איר שרייב עס אויף און
מיין ביכל, ווי נאר ביכלע האבן
דאס נעמט וועל איר בען'ה סתם

מיטב שיהיה פלוקוב לעגמוז אן לבני
ביתו במלכותם מלחיות בעל הזמן להחנותי
אן לאתרום (שיתתרו) אות קב"ב

אריינכאפן אפאר קאפיטלעך תהלים אדער לקוטי תפלות און ביי התבודדות זיך אויסרעדן צום אויבערשטן אלעס וואס ליגט אויפן הארץ, אזוי ווי מען רעדט זיך אויס צו א גוטן פריינד.

דער אויבערשטער זאל העלפן עס זאל מקיים ווערן די הבטחה פון סוף פרשה "לא יתיצב איש בפניכם, פחדכם ומוראכם יתן ה' אלקיכם על פני כל הארץ" אמן ואמן.

דער הייליגער רבי האט געזאגט: "גאר מיין זאך איז ראש השנה", אבער לאמיר נישט פארגעסן אז דער רבי האט אויך געזאגט: "גאר מיין זאך איז תפלה", לאמיר זיך באנייען אין תפלה, סיי די דריי תפלות, שחרית מנחה, מעריב מיט פונונה, מיט א חשק מיט אלע הלכות פון תפלה אזוי ווי עס שטייט אין שלחן ערוך. אזוי אויך קען מען

איין אעשה'סע

זעט באשעסער באווייט וואונדער
פאר זיינע איבע קינדער

און איך האב נישט געקענט אראפגיין פון בעט, אזוי בין איך אפגעליגן אין בעט א גוטע דריי טעג.

דו קומסט?!

האבן מיר מיינע חברים געפרעגט, איך האב נישט געהאט וואס צו ענטפערן!...

איך הייס שמשון, איך ליין דעם רבינ'ס ליכט יעדע וואך, איך האב זייער הנאה, איך וויל בעטן אויב מען קען צולייגן נאך גליונות ווייל אין מיין שול... וואו איך דאווען בלייבט נישט איבער און איך דארף ארומגיין עס זוכן אין אנדערע שולן.

מיין מעשה איז אזוי: א שטיק צייט צוריק האב איך באקומען א קרענק, גאר א שטארקע פארקילעכטס,

די סורים וואלט איך נאך געקענט איבערטראגן אבער וואס האט מיר זייער געבאדערט איז אז פונקט יענע וואך האבן מיר קינדער זיך גערישט אויף א גרויסע נסיעה פון אונזער חדר, וואס קומט פאר נאר איינמאל א יאר, אן אויספלוג ווי מען פארט צו זייער אינטערעסאנטע פלעצער, מען שפרינגט אריין אין אסאך סארטן גרויסע וואסער שפילערייען, מען ברענגט מיט פרישטאג מיט מיטאג פיד המלך, אזא געשמאקן נסיעה האב האבן איך נישט געוואלט

פארפאסטן.

אבער אפילו אז אין חלום האב איך זיך געזען זיצן אויפן באס, האט מיין גוף בכלל נישט מסכים געווען צו מיינע דמיונות... איך קען נישט פארן אין אזא מצב בשום אופן. איך האב זייער שטארק געבעטן דעם אויבערשטן אז ער זאל מיר שיקן א רפואה, אלע מיינע חברים האבן מיר געקלינגען און אנגערייצט אבער איך האב נישט געקענט פארן. עס

איז שוין איין טאג פאר די גרויסארטיגע נסיעה, איך האב ווייטער געבעטן און מתפלל געווען צום אויבערשטן אז מארגן זאל איך קענען פארן מיט די נסיעה.

איך ליג אין בעט און טראכט וואס גייט זיין? נאך קריאת שמע, המפיל, שלאף איך איין אין

א זיסע שלאף. אינדערפרי אזוי ווי איך שטיי אויף און גיס זיך אפ נעגל וואסער וואס ליגט נאנט צו מיין בעט, איך פרובר אראפגיין פון בעט און זא! איך זע אז איך פיל זיך שוין גוט, זייער אינטערעסאנט, איך גיי אראפ פון בעט, און איך פאק זיך איין מיינע גוטע זאכן און א סדור און א ספר'ל און איך בין מיטגעפארן מיט אלע קינדער ווי גארנישט וואלט פאסירט, איך בין געזונט און שטארק, פארשטייט זיך אז איך האב זיך גוט אויפגעפרישט דורכאויס די נסיעה.

אזוי ווי איך קום אהיים בין איך גלייך צוריקגעפאלן בעט פאר נאך עטליכע טעג... צוריק מיט די פארקילעכטס.

איך דאנק דעם אויבערשטן אז מיינע תפלות האבן געהאלפן, דער אויבערשטער האט מיר געשיקט צו דער נסיעה מיט מיינע חברים איך זאל קענען הנאה האבן, למעשה איז טאקע געווען פאר מיר באשערט וויפיל טעג איך זאל זיין קראנק אבער דער

אויבערשטער האט עס צוטיילט און צוויי אז אין דעם טאג פון דער אויספלוג זאל איך זיין ווי א געווענליכער אינגל און זיך קענען גוט אויסטאנצן מיט אלעמען אינאיינעם.

טאטע איך דאנק דיר, מען באקומט פרישע כוחות צו קענען בעטן און מתפלל זיין אויף יעדע קליינע זאך ווען מען זעט אז תפלות ווערן אנגעקומען, בפרט תפלות פון תינוקות של בית רבן.

הערה פון די מערכת: מיר דרוקן גענוג, מיר בעטן זייער פון אלע קינדער זאלן נעמען נאר איין גליון פאר א משפחה און נישט יעדער אינגל באזונדער זאל אהיימנעמען פאר זיך א גליון.

מיט פארשטענדעניש, דעם רבי'נס ליכט.

טייערע קינדער, מיר האבן גרייט ספעציעלע מתנות

ווער וועט באקומען די מתנות? וואס פארלאנגט זיך?

אויף קנעפל 3 < 2 קען מען זיך איינשרייבן, פאר מער פרטים אין קנעפל 3

646-585-3040 02-5-3333-72

מען קען רופן דעם טעלעפאן-ליין נאר מיט רשות פון די עלטערן

אָמֶר (מוֹהֲרָנִית ז'ל) אַמִּירַת סַפְּרֵי אָדְמוֹר ז'ל שֶׁהֵם הַלְקוּטֵי מוֹהֲרֵי וְסַפְּרֵי הַמּוֹדוֹת וְהַסְּפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת וְהַשִּׁיחוֹת שֶׁלּוֹ הָאִמִּירָה לְבַד מְסַגֶּלֶת לְהַנְשִׁמָּה כְּמוֹ אַמִּירַת סַפְּרֵי הַזֶּהָר וְהַתְּקוּנִים:

עוֹד אָמֶר שָׁגַם בִּימֵי אֱלוֹל הַקְּדוּשִׁים מִצְּנוּה לְאִמְרוֹם מִתְחַלְתֶּם וְעַד סוֹפֶם וּמוֹעִיל מְאֹד מְאֹד: (שִׁיחוֹת הַרְוֹ אוֹת ש"ח)

דאקטאר שמחה

ווען
אפרימ'ל
קארקארווסקי
דער מחבר

זצ"ל,

פונעם ספר "ענג שבת" איז ארויפגעקומען פון פוילן האט ער זיך צום ערשט באזעצט אין שטאט תל-אביב. פון זיין אנקום קיין תל אביב איז ער בליץ שנעל באקאנט געווארן אלס א דערהויבענער איד, און זיין שטענדיגע ליבליכע שמייכל האט באנומען אלע זיינע באקאנטע.

ר' אפרימ'ל איז געווען א ניידריג-געוואקסענער און אן איינגעבויענער איד, אבער זיין רוחניות'דיגער היך האט דערגרייכט די הויכע ספערן. ער איז געווען באוואוסט אלס א גאון עצום, אן אומבאשרייבליכער עניין, און א דערהויבענער חסיד. אויסער דעם איז ער געווען א גרויסער יחסן, ציענדיג זיין יחוס צום הייליגן פרשיסחא'ן הויף, און אזוי אויף אן אייניקל פון הרב הקדוש רבי דוד מלעלוב זצ"ל.

זיין שטענדיגע שמייכל האט זיך קיינמאל נישט אוועקגעריט פון זיין פנים, און זיין געזוכט איז שטענדיג

געווען באלויכטן מיט א געטליכע שייין.

עס וואלט זיך געקענט דאכטן פאר די צוקוקער אז ר' אפרימ'לס שמחה שטאמט פונעם פאקט אז ער לעקט בלויז האנגי זיין גאנצן לעבן, און אלעס פארט ביי אים געשמירט... אבער אין פאקט איז ער געווען ארוםגענומען מיט שטענדיגע יסורים, איבערהויפט אין זיינע עלטערע יארן ווען זיין קרענק האט זיך געשטארקט אויף אים אויף א שטארקע פארנעם. טראצדעם, האבן זיינע מענטשליכע יסורים נישט באוויזן בייצוקומען דעם שטארקן כאראקטער פון רבי אפרימ'ל וועלכע האט נישט נאכגעלאזט קיינמאל פון זיין ליכטיגע און פרייליכע צורה.

נאכן וואוינען אין תל-אביב פאר א וויילע האט זיך ר' אפרימ'ל אריבערגעצויגן קיין ירושלים, די הייליגע שטאט צו וועלכע ער האט אזויפיל געבענקט נאך איר. וואוינענדיג אין ירושלים איז ער גאר שטארק באפריינדעט געווארן מיטן בארימטן חסיד רבי דוד שעכטער זצ"ל (טאטע פון הרה"ח ר' יעקב מאיר שעכטער שליט"א), און דער קשר צווישן די צוויי האט זיך נאך פארשטערקערט מיט יעדן פארבייגייענדן טאג, ווען פון צייט צו צייט פלעגט ר' דוד אריבערקומען צו ר' אפרימ'לס שטוב.

איינע פון די טעג ווען ר' דוד איז אריבערגעקומען צו ר' אפרימ'לס שטוב, האט ער ארויסגעהערט פון די שפאלטענעס פונעם פארזשאווערטען

צום דאקטער אז ער זאל געבן זיין
מיינונג און אפשאצונג."

דאס האט שוין ר' אפרים'ל נישט
געקענט אפזאגן, און ער האט זיך
געלאזט איינבעטן ביי ר' דוד.

אנקומענדיג צום קליניק האט ר' דוד
גלייך אנגעזאגט פארן דאקטער אז
דער פאציענט איז בעצם נישט וויליג
צו נעמען קיין שום מעדיצינען,
ער איז געקומען בלויז אויף
צו הערן אן אנאליז פונעם
פראפעסאר.

דער דאקטער האט
געעפנט צוויי
פארוואונדערטע אויגן,
ווי איינער וואס פרעגט,
'וואס איז דער ציל
פונעם וויזיט?', אבער
זעענדיג אז די צוויי
זענען פאר'עקשניט
מיט זייער מיינונג,
איר ער איינגעגאנגען
בלויז אדורכצופירן א
גרינטליכע איבערזיכט.

ווען דער דאקטער האט
געכאפט א בליק אינעם
האלז, און האט געהערט די
שרעקליכע היסערייען, האבן
זיך עמערס פון שווייס אנגעהויבן
גיסן פון זיין שטערן, און האט זיך
אנגערופן מיט א העכסט-באזארגנדע
שטימע צו ר' אפרים'ל - "לויט מיין
מיינונג זע איך נישט פאר מער ווי זיבן

טיר שווערע היסערייען. ר' דוד האט זיך
שטארק דערשראקן פאר דער געזונט
צושטאנד פון זיין נאנטער ידיד, און
האט פלינקערהייט געעפנט דעם טיר.
אריינקומענדיג האט ער באגעגנט ר'
אפרים'ל זיצנדיג איבערגעבויגן איבער א
הייסע גלאז טי, פון וועלכע ער שלינגט
צווישן איין הונדע היסערייען ביזן
קומענדיגן.

ר' דוד האט גלייך באמערקט
אז ר' אפרים'ל קוקט
אויס נישט אין בעסטן
צושטאנד, און האט
אים געבעטן אז ער
זאל זאפארט קומען
מיט אים באזוכן
א דאקטער צו
דיאגנאזירן זיין מצב
און פארשרייבן די
נויטיגע רעצעפטן
וועלכע וועלן אים
ראטעווען פון טויט.

ר' אפרים'ל האט ווי
שטענדיג אויסגעצויגן
א שמיכל איבער
זיין געזוכט, און זיך
אנגערופן, "ווייסטו דען
נישט אז דער רבי האט נישט
געהאלטן פון קיין דאקטוירים?
איך דארף נישט זייערע רפואות און
אומבאגלייבטע היילונגס מיטלען."

"איך בעט דיר", האט זיך ר' דוד
איינגעבעטן ביי אים, "דארפסט נישט
אננעמען זיינע רעצעפטן, קום כאטש

הער נישט צי צו קיין שום דאקטוירים
און דער איינציגסטער דאקטער וועלכע
האט געטרוי ביי מיר איז... דאקטער
שמחה! "שמחה איז די גרעסטע היילונג
פאר אלע קרענק" - זאגט דאך דער
הייליגער רבי!" (ראה ליקוטי מוהר"ן ח"ב
כ"ד).

זיבן גאנצע יארן האט ר' אפרים'ל זוכה
געווען אנצוגיין מיט זיין עבודת הקודש,
טראץ די שווארצע נביאות'ער פון די
דאקטוירים. די געשיכטע איז ברייט
באקאנט געווארן ביי אלעמען אין
ירושלים און אין די ארומיגע געגנטער,
ווען אלע האבן געוואוסט אנצוטייטלן
מיטן פינגער אויפן איד וועלכער האט
באוויזן בייצוקומען דעם טויט מיטן
איינציגן רעצעפט פון דר. שמחה...
שמחה!

וואכן פון לעבן...!"

א שאק איז אריבער אין די ביינער פון
ר' דוד, און אין דער זעלבער צייט האט
זיך דער דאקטער געיאגט צו פארשרייבן
א רעצעפט טראץ די ווארענונג פון
פארדעם אז ר' אפרים וועט נישט נעמען
קיין שום מעדעצינען.

מיט שווערע טריט איז ר' דוד
נאכגעגאנגען די דאגה'לאזע שפאן פון
ר' אפרים, ווען ער איז פארנומען קוקנדיג
פון די מעדעצינען צו ר' אפרים, ווי איינער
וועלכער מאנט און פרעגט... נו, וועט איר
טאקע זיך לאזן אריינפירן אין די הענט
פונעם מלאך המות און נישט נעמען די
מעדעצינען?

ר' אפרים'ל האט גוט באמערקט די
ערנסטע מינע אויף ר' דוד'ס פנים,
און האט זיך אנגערופן צו אים מיט א
פעסטע שטימע: "עס וועט זיין גוט. איר

תפלה לראי הנה

על כן רחם עלינו למען שמך, האב רחמנות אויף אויב פאר דיין נאמען וועגן, שטיי צו אוינזער הייליך
מיר זאלן זוכה זיין צו צעברעכן אלע מניעות, און זוכה זיין צו קומען צו די אמת'ע צדיקים אויף ראש
השנה און זיך מקשר זיין צו זיי מיט אן אמת, און זוכה זיין בשלמות צו ריינע
געדאנקען און מחשבות.

מיר זאלן זוכה זיין צו ממתיק זיין און מבטל זיין אלע דינים און ממשיד
זיין אויף אויב גוטע חסדים. זיי אויב מזכה דיר צו אנערקענען און צו וויסן
דיין דערהויבנקייט און דיין געוועלטיגונג אויף אויב, דו זאלסט קעניגן
אויף אויב מיט דיין כבוד ווי אמשנעלסטן וידע כל פעול, כי אתה פעלתו, און יעדע באשעפעניש זאל
וויסן אז דו האסט אים באשאפן, און יעדער וואס האט אנשמה אין זיך זאל זאגן: "דער אויבערשטער
דער גאט פון די אידן איז דער קעניג און זיין קעניגרייך טוט געוועלטיגן אויף אלעמען."

זיי אויב מטהר און הייליג אויב מיט דיין הייליגע דערהויבענע קדושה פון יעצט ביז אויף אלעמאל
אמן. סלה.

דאס יאר וועלן אלע טייערע קינדער
שענקען א מתנה פארן רבי'ן!

יא!

קענסט זיך נאך מיטכאפן מיט די יענע חברים וואס האבן שוין
אנגעהויבן קערנען לפחות איין ספר פון הייליגן רבי'ן
ביו ח"י תשרי - דעם רבי'נס יארצייט, .

זעכ אעווינער פון צי וואק אים:
היז החשוב, נחמן זוב כ"ף פון קרית יואל.

אעווינען א סעכטיקאל
אין 'צוקן סביב', קרית יואל

מעשה א' - פון אבדת בת מלך (2)

דעם קוואל. איז ער תיכף אנידער גיפאלן
און האט גישלאפן כמה שנים זיבעציג
יאר.

זענען גיגאנגען אסאך חילולות מיט די או
באזין וואס גייען זיי נאך. און דער משרת
האט זיך ביי האלטן פאר די חילולות.
נאך דעם איז גיגאנגען איין קארטע און
דארט איז גיזעסן די בת מלך. האט זי
זיך גישטעלט לעבן אים. און איז אראפ
גיגאנגען. און האט זיך גיזעצט לעבן
אים. און האט אים דער קענט. און האט
אים זייער גיוועקט. ער האט זיך אָבער
ניט גיקענט דער וועקין, האט זי אָן
גיהויבען צו קלאגן אויף אים. באַשר
אזוי פיל און אזוי פיל יגיעות און טרחות.
אזוי פיל יארן וואס דו מוטשעסט דיך
און הארעוועסט אזוי לאנג כּדי אז דו
זאלסט מיך ארויס נעמען, און פון איין
טאג וועגן וואס דו האסט גיקאנט מיך
ארויס נעמען. האסטו גאר אָן גיווארין.

און זי האט זייער גיוויינט. זי האט
גיזאגט. עס איז איין גרויס רחמנות
אויף דיר און אויף מיר. אזוי איין לאנגע
צייט וואס איך בין דא. און קאן ניט
ארויס וכו'. דער נאך האט זי גינומען
איין פאטשיילע פון דעם קאפ. און האט
אויף איר אָן גישריבן מיט אירע טרערן
און האט אנידער גילייגט לעבן אים און
איז אויף גישטאנען און האט זיך אריין
גיזעצט אין דער קארטע. און איז אוועק
גיפארן.

דער נאך האט ער זיך אויף גיחאפט

און איז אהין גיגאנגען און האט זי
גיפונען דארט (היינו די בת מלך) האט זי זיך
פאר אים זייער גיקלאגט און זייער זיך
מצער גיווען. פון איין טאג וועגן האסטו
אָן גיווארן (כלומר איבער דעם וואס דו האסט
זיך ניט גיקאנט איין האלטן איין טאג. און האסט
גיזעסן דעם עפיל איבער דעם האסטו אָן גיווארן)
ווארן דו זאלסט גיווען קומען אין דעם
טאג וואלסטו מיך ארויס גינומען.
למשמיר ניט צו עסין איז זייער איין
שווערע זאך. בפרט דעם אונטערשטן
טאג. דעמאלט איז זיך דער יצר הרע
זייער מתגבר.

על כן זאלסטו דיר ווידער אויס קלויבן
איין אורט. און זאלסט ווידער זיצן דארט
איין יאר. און אין דעם אונטערשטן טאג
זאלסטו שוין מעגן עסין. נאר זאלסט
ניט שלאפן. און זאלסט קיין וויין ניט
טרינקען כּדי דו זאלסט ניט שלאפען,
ווארין דער עיקר איז דער שלאף. איז ער
גיגאנגען און האט אזוי גיטאן.

דער אונטערשטען טאג איז ער אהין
גיגאנגען. האט ער גיזעהן איין קוואל
גיין. און די מראה פון דעם קוואל איז
גיווען רויט. און דער ריח איז גיווען
פון וויין. האט ער גיפרעגט דעם משרת
האסטו גיזעהן. דאס איז איין קוואל (קער)
צו זיין אין אים וואסער) און די מראה איז
רויט. און דער ריח איז פון וויין. און איז
גיגאנגען און האט עפעס פאר זוכט פון

(לאנדקארט) על פן וועל איך גיין אין
מִדְבָּרוֹת דָּארְטן זוכין. איז ער גיגאנגען
זי זוכין אין מִדְבָּרוֹת כְּמָה וְכָמָה שָׁנִים.

דער נאך האט ער דער זעהן זייער איין
גרויסן מענטש וואס די גרייס איז גיווען
ניט מענטשליך. און האט גיטראגן איין
גרויסען בוים. וואס אין ישוב גיפינט
זיך ניט אזוי איין גרויסער בוים און
דער מענטש האט אים גיפרעגט: ווער
ביסטו. האט ער אים גיענפערט איך
בין איין מענטש. האט זיך דער גרויסער
מענטש פאר ווינדערט. און האט גיזאגט
איך בין שוין אזוי איין לאנגע צייט אין
דער מדבר האב איך קיין מאל דא ניט
גיזעהן קיין מענטש. האט ער אים דער
ציילט די גאנצע מעשה כנ"ל. און אז ער
זוכט א גילדענעם בארג און א פערלינעם
שלאס. האט ער אים גיענפערט עס איז
בוודאי ניט פאר האנדען און האט אים
מדחה גיווען און האט אים גיזאגט מען
האט דיר איין גירעט איין נארישקייט
ווארין עס גיפינט זיך בוודאי ניט האט
ער זייער אן גיהויבן צו ווינען (היינו דער
שני למלכות האט זייער גיוויינט און האט גיזאגט)
עס גיפונט זיך בוודאי יוא עס מוז זיך
ערגעץ גיפונען. און ער האט אים מדחה
גיווען (היינו דער ווילדער מענטש האט אים מדחה
גיווען און האט אים גיזאגט) מען האט דיר
איין נארישקייט איין גירעט און ער האט
גיזאגט (דער שני למלכות) עס איז בוודאי
פאר האנדן ערגעץ.

און האט גיפרעגט דעם משרת. ווי בין
איך אין דער וועלט, האט ער אים דער
ציילט די גאנצע מעשה. און אזוי אסאך
חיילות זענען דורך גיגאנגען. און אז עס
איז דא גיווען די קאריטע. און אז זי האט
גיוויינט איבער אים. און זי האט גישריגן
עס איז איין גרויס רחמנות אויף דיר און
אויף מיר. וכו' כנ"ל. דער ווייל האט
ער איין בליק גיטאן האט ער דער זעהן
די פאטשיילע ליגט לעבין אים האט
ער גיפרעגט פון וואנען איז דאס. האט
ער אים גיענפערט. זי האט עס איבער
גילאזט און האט אויף איר אן גישריבן
מיט אירע טרערין האט ער (אים) גינומען
די פאטשיילע און האט זי אויף גיהויבן
אקעגן דער זון. האט ער אן גיהויבן צו
זעהן די אותיות האט ער איבער גיליינט
וואס דארט איז גישטאנען איר קלאגן און
איר גישריי כנ"ל. און (דארט איז גישטאנען
גישריבן) אז היינט איז זי שוין ניט אין
דעם שלאס (וואס אויבן איז גישטאנען) נאר
ער זאל זוכין איין גלדינעם בארג מיט
איין פערלינעם שלאס דארט וועסטו מיך
גיפונען.

האט ער איבער גילאזט דעם משרת און
איז שוין אליין גיגאנגען זי זוכן. און איז
גיגאנגען און האט זי גיזוכט כְּמָה שָׁנִים.
האט ער זיך מיישב גיווען. אז אין ישוב
גיפינט זיך בוודאי ניט קיין גילדענער
בארג און איין פערלענער שלאס. ווארן
ער איז גיווען גניט אין די קראיניקיס

לאמיר זיך פאר הערו

אבידת בת מלך (2)

- פארוואס בין איך געשלאפן אזויפיל צייט
- וואו בין איך אין דער וועלט
- ה. וויאזוי האט ער געליינט וואס ס'איז געשטאנען אין די פאטשיילע?
- ער האט עס אויפגעהויבן א קעגן די לבנה
- ער האט עס אויפגעהויבן א קעגן דער זון
- ער האט עס אויפגעהויבן א קעגן א ליכט
- ו. וואס האט געזאגט דער ממונה אויף די חיות?
- אז ער ווייסט וואו עס איז די גאלדענער בארג און פערלינעם שלאס
- אז ס'איז זיכער נישט דא
- אז ס'איז דא, נאר ער ווייסט נישט אוואו
- ז. וואס האט דער שני למלכות געטון?
- ער האט זיך מייאש געווען פון זוכן
- ער האט געוויינט און געזאגט אז ס'איז בוודאי יא דא
- ער האט געוויינט ווייל ס'איז נישטא

- א. נאך וואס דער שני למלכות איז געשלאפן, וואס האט זי אים געזאגט צו טוהן אין דעם אונטערשטען (לעצטן) טאג?
- נישט שלאפן און נישט טרונקען וויין
- נישט שלאפן און נישט עסן
- נישט שלאפן
- ב. וואס האט ער געטון די לעצטע טאג?
- פארזוכט פון די קוואל וויין
- געגעסן פון די עפל
- פארזוכט פון די קוואל וואסער
- ג. וויפיל צייט איז ער געשלאפן?
- א גאנצע יאר
- פופציג יאר
- זיבעציג יאר
- ד. וואס האט ער געזאגט ווען ער האט זיך אויפגעכאפט?
- פארוואס האב איך געגעסן פון די עפל

סיפור-טראג

ה. "איז ער תיבה אנדער גיפאלן און האט גישלאפן פמה שנים זיבעציג יאר" - ווי איז מעגליך, אז א מענטש וואס לעבט - ער גייט און קומט און פארט שלאפט ער זיבעציג יאר?

ט. וואו קען מען זיך לערנען אין די מעשה, אז טראץ וואס א מענטש פאלט אסאך אראפ און שטייט נישט אין זיינע נסיונות איז פארט אלעמאל דא פאר אים א האפענונג?

דער געווינער אויף סיפורי מעשיות #1

איז הילד החשוב יעקב יוסף אנשין, בית שמש **0771

די מתנה ליגט ביים משגיח אין ת"ת ברסלב בית שמש / ירושלים

צאם רבינס

שאלות

המשנה: דער קעניג ליגט אין בעט און מען דערצייילט אים א מעשה פון א גנבה.

אינדערצווישן האט זיך דער קעניג אויפגעוועקט און ס'האט זיך אים צוגעדאכט אז ער ליגט נאך אויף זיין פריערדיגן פלאץ, און דער גנב האט אים פארצייילט די אויבערדערמאנטע מעשה מיט די צוויי גנבים, און פֿרעגט דעם קעניג: "ווער דארף באקומען דאס גרויסע קלייד?"

מיט צאָרן שרייט דער מלך: "וואס פֿרעגסטו מיר? זייער קומט עס פֿאַרן אַרימאן, מיט זיין גוטער מזל האט ער דאס גע'גנב'ט!"

"ס'איז גוט מען זאל מיר דערצייילן א מעשה" רופט זיך דער קעניג אָן.

האט מען אים דערצייילט א מעשה און דער קעניג האט איינגעדרימלט. האבן זיי אונטערגעהויבן זיין בעט און צוריקגעלייגט אינעם ערשטן צימער. אינדערפרי האט מען זיך דערוואקסט אז די קעניגליכע קליידער זענען בארויבט געווארן, און דער קעניג האט זיך דערמאנט אז דער וואס איז געלעגן נעבן אים האט אים דערצייילט די מעשה, און געפֿרעגט פֿאַרנוועם באלאנגט דאס גרויסע קלייד.

זאגט דער קעניג, זיכער ווייסט ער פון די מעשה, האט מען אים דערלאנגט גוטע קלעפ, אבער ער טענה'ט אז ער ווייסט נישט פון די גאנצע מעשה, האט מען אים געגעבן געשמויסענע קלעפ און געפֿייניגט, אבער ער שרייט און האלט זיך ביי זיינס אז ער ווייסט נישט פון די גאנצע מעשה.

האט דער מלך געשיקט צום הויפט פון די גלחים וואס רופט זיך ארחירינא אָנפֿרעגן וועגן דעם אַנשיקעניש וואס דא האט פֿאַסירט, איז דען מעגליך אז דער מענטש האט דאס נישט גע'גנב'ט? דער גלח האט געזאגט: "יא, ס'איז מעגליך אז ער האט נישט געוואקסט, אבער דער קעניג האט זיך באַנאָרישט אז ער האט געפֿסק'נט אז דאס גרויסע קלייד באלאנגט פֿאַרן אַרימאן!"

האט דאס דעם קעניג זייער פֿאַרדראָסן אז דער גלח האלט אים פֿאַר אַ שוטה, ער האט געוואלט שטראַפֿן דעם גלח אבער ער האט נישט געקענט. בינדערווייל האט מען ארומגעזוכט די גנבה און נישט געקענט טרעפֿן.

דער קעניג האט באפוילן מען זאל אויסרופֿן אז דער וואס האט עס גע'גנב'ט זאל קומען פֿאַרצייילן ווייל מען וועט אים גאַרנישט שטראַפֿן דערזיף, ווייל דער קעניג איז זייער נייגעריג וויאזוי ס'איז בכלל מעגליך צו גנב'ען אזעלכע קליידער.

רינגען מענטשן רינגען ארום און די גאסן און רעדן וועגן די נייעס, אינדערצווישן קומען צו גיין דער אַרימאן און פֿרעגט, "וואס רעדט מען דא?" האט מען אים דערצייילט, רופט ער זיך אָן, "וואס איז דער טומל? דער וואס האט גע'גנב'ט זאל צוריקגעבן!" האט דער עולם געשריגן אויף אים... קומט נאך איינער צו צום רינג און דער אַרימאן פֿרעגט נאכאמאל און דער עולם שרייט אויף אים: "דו קבֿצן איינער, דו וועסט צאלן דיין קאפ פֿאַר אזא פֿראגע! ווייל מ'וועט זאגן אז דו ווייסט פון דער גנבה."

זאגט ער: "יא, איך ווייס טאקע פון דער גנבה", אויב אזוי, זאגן זיי אים: "גיין און דערצייילן פֿאַרן קעניג."

"אַקעי, איך וועלן אים דערצייילן" זאגט דער אַרימאן!

המשנה קומענדיגע וואך בעז"ה (פֿוכבי אור - ספורים נפֿלאים)

